

Pohádka - Světelné jevy

Ahoj, jmenuji se Tomík Fotík a jsem foton. Rád bych vám o sobě něco vyprávěl.

Já a všichni mí příbuzní vznikáme, když rozsvítíte světlo, když zapálíte oheň nebo když vyjde Slunce. Jsme vážně šikovní, protože se můžeme hýbat, jak chceme a kde chceme. Jsme prostě všude a jsme strašně rychlí, protože dokážeme urazit až $300000 \frac{km}{s}$.

Když jsem byl malý, hrozně rád jsem soutěžil s ostatními fotony, kdo bude rychlejší. Nechci se nijak vychloubat, ale vždycky jsem vyhrál. Teď už jsem o něco starší a mám rád, když si hraji v dešti. Probíháme při tom s kamarády kapkami a je to hrozná legrace. Myslím, že vy tomu říkáte duha, ale my tomu říkáme barvičkovaná.

Maminka říká, že bych si neměl tak hloupě hrát a dělat něco pořádného. Nevím, co tím přesně myslí, ale možná to souvisí s tím, že ona osvětluje věci a tím vyrábí jakýsi stín a polostín. Já to musím vědět, protože jsem o tom ve škole jednou psal.

To moje babička údajně nasvícuje jakýsi Měsíc. Sama mi jednou řekla, že má nejradyji zatmění Měsíce a Slunce, protože si může na minutku odpočinout. Ani se jí nedivím. Řekla, že je to hrozně namáhavá práce. Svítit pořád na Měsíc a tím tady na Zemi dělat jeho fáze, jako je nov, první čtvrt', úplněk a poslední čtvrt'.

Dědeček Miloš, její manžel, také osvětloval Měsíc. Tam se vlastně poznali. Dědeček byl opravdu silný foton a velký pracant, jenomže jednoho dne špatně dopadl a babička zůstala sama. Měl jsem dědečka rád.

To mamini rodiče jsou hrozně energičtí, především babička. Babička Irena učí v mateřské školce U dvou hvězdiček. Mohla by už odejít do světelného důchodu, ale svou práci nadevše miluje a nehodlá jí opustit, tak ji nenutíme. Mě by to asi nebavilo. Už tam ve školce musíte těm mrňouskům vysvětlit, jak a kde se mají odrazovat, protože jenom když se odrazí ve stejném úhlu, jako dopadli, tak mají šanci přežít. A představte si tu práci. Musíte ohlídat miliony malých nezbedů, aby se jim něco nestalo, někde se nezatoulali nebo aby se už v tak malém věku pokusili udělat něco užitečného. Já osobně bych tu práci dělat nechtěl, protože nejsem moc trpělivý, a právě kvůli tomu babičku obdivuju.

To dědeček Václav je v SD neboli ve světelném důchodu. Ještě před pár lety učil na druhém stupni Základní světýlkové školy. Dědeček byl v té době velice usměvavý foton, ale po jednom dni přišel domů úplně beze slov. Doma pořád jenom koukal do prázdna před sebe a měl nebezpečně světlou barvu. Nikdy jsme se nedozvěděli, co mu provedli, ale dědeček dokončil ročník a potom odešel. Až později nám někdo sdělil, že týden po tom vyhodili tři mladíky ze školy. Poslední dobou se dědeček celé odpoledne smutně toulá parkem, svítí na lidi a přemýšlí. Jednou, a to není tak dávno, jsem ho viděl a zakročil jsem na poslední chvíli, jinak by se špatně odrazil. Někdy bych se rád dozvěděl, co se vlastně stalo.

To můj tatínek je velká hračička. Pracuje s čočkami. Rozptylky a spojky to je jeho svět. Jednou jsem ho byl navštívit v práci. Měl co dělat, aby pracoval a při tom ještě hlídal mě. Ale nechal mě to také zkusit. Podle mě je jednodušší pracovat se spojkami než s rozptylkami. Také jsem při té příležitosti dostal menší přednášku. Tatínek mi vysvětlil, že rozptylky lidem slouží při vadě krátkozrakého oka a spojka při vadě dalekozrakého oka. Bylo to docela zajímavé, a proto uvažuju, že tuhle práci bych mohl v budoucnu dělat.

To já teď právě chodím do deváté třídy. Nejsem zrovna nejchytřejší, ale do dalšího ročníku jsem vždycky postoupil. Asi jako vy všichni, kterým vám to vyprávím, stěží si pamatuju, co jsem dělal před týdnem nebo co jsme se učili především. A jak se jmenovali děti, se kterými jste chodili vy nebo já do školky? Nevíte? Já taky ne. Ale i přesto jsem si pár věcí zapamatoval a asi je jen tak nezapomenu.

Třeba v první třídě jsme se učili, jak se správně máme, jako části světla, lámat přes sklo. Tu odpornou definici jsem se musel učit snad i ve spaní. Zní takto: „Na rozhraní dvou různých prostředí vzniká lom světla, tedy nás.“ Paní učitelka nás dokonce donutila si to zkusit. Řeknu vám, že to není nic jednoduchého, zvláště pak, když jste malí a hloupí. Nezávidím nikomu, kdo tu práci musí dělat.

Také před lety jsme se učili o lidském oku. Pamatuji si téměř všechno, z čeho se to vaše lidské oko skládá a klidně vám to dokážu. Takže rohovka a duhovka je úplně vpředu, potom je oční čočka a sklivec a úplně vzadu je žlutá a slepá skvrna. A také vím, že onemocnění žluté skvrny mohou často končit slepotou. To jsem chytrák co?

Nebo například na kroužku „Hrajeme si, nezlobíme“ jsem se naučil, jak mást lidi. Není větší legrace, když lidi tzv. nevěří vlastním očím. Podle všeho je to vlastně optická iluze, pokud vám to ještě nedošlo. Kluk, co kroužek vede, říkal, že buď příčinnou optických klamů jsme my, nebo chybné vyhodnocení mozku. Ale nemyslím si, že ten váš mozek má z toho stejnou srandu jako my.

Teď se musíme rozhodovat, jakou práci budeme dělat. Jak už jsem před tím říkal, vyrábět stín a polostín, učit v mateřské školce, nebo dokonce učit ve škole a mnoho dalších povolání, není nic pro mě. Ale pracovat u spojek, nebo když bude třeba i u rozptylek, nebo probíhat na některých částech duhy, kde si malé fotonky nehrají, to by byla práce pro mě. Pokud by mi nevyšel rozklad světla u duhy, mohl bych to ještě zkusit s hranolem a dělat tak spektrum.

No, a myslím si, že to je prozatím všechno, co bych vám o sobě mohl povědět, ale věřte mi, že vám nelžu, když říkám, že se ještě někdy ozvu.